

Адреса Редакції і Адміністрації
„Український Голос“
Перемішль, Побережжя ч. 1.

Контракт К. О. в Баршаві № 142.807.
передплата вкравно вноситься 10 зол.
річно, 5-50 зол. піврічно, 3 зол.
чвертьрічно. В Чехії кварталію
18 ч. к. (передплату в Чехословаччині
складатина конту Адм. „Укр.
Голосу“ в Zivnostenska Bank
v Praze). Для Франції 60 фр. річно,
для Америки 2 дол. річно.

Ціна прим. 25 с.

Редактор приймає щодня від
год. 11/2—2 1/2.
рукописів Редакція не звертає,
неоплачених писем не приймається.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орган.

Тариф оголошень за текстом
за 1 вірш міліметровий одно-
шпальтовий (сторона має 6
шпальт анонсових) 0'24 вол. пол.
для дрібних промисл. укр. інстят.
0'16 вол. п. Дрібні оголошення по
0'15 вол. п. за слово, найменше
дрібне оголошення 1 вол. п. для
шукаючих праці подає безпосеред-
но до Адм. по 0'10 вол. п. за слово.
Оголошення в тексті 150%, дорож-
ші на першій сторінці 300%, доро-
жжі. Рахунки платні і заски-
ржальні в Перемішлі, а замовля-
ючий анонс вже тим самим без-
застережень годиться на це.

ВЛАСНИМИ СИЛАМИ!

В статті „Боротьба Ірланд-
ців за повну незалежність“
підкреслили ми, як велике зна-
чення в змаганнях Ірландців
має клас безкомпромісової бо-
ротьби за повну незалежність.
Триміліонна Ірландія зуміла
примусити 44-мільонову Англію
(ціла британська імперія має
понад 646 мільонів населення)
визнати свою незалежність.

Сьогодні Ірландія стоїть
тільки в слабенькому зв'язку
з Англією (через особу коро-
ля). А все ж Ірландія в силь-
на течія, щоб її цей зв'язок
піврати, хоча з нього Ірландія
має матеріальну користь.

Цей ірландський приклад
повинен нас Українців багато
дечого навчити. Повинен на-
вчити нас перше всього цінити
свої власні сили, вріти в себе
і відвечитися від очікування на
спасення зі зовні.

Три мільйони ірландських
зубожлих, спролетаризованих
селян зуміли досягти свою
ціль, хоча мали проти себе
могутню Англію. А нас — Укра-
їнців є понад сорок мільйонів!
Однак Ірландія не надіялася
на посторонні сили, які вна-
родили її з чужинського
ярма. Надіялася тільки на себе.
І довели до того, що за держ-
авну незалежність боролися
не одиниці, не гуртки, а дій-
сно цілий нарід. І це єдиний
шлях до визволення. Інші
шляхи невпевні.

І саме тому український на-
ціональний табор, тобто Укра-
їнське Національно-Демокра-
тичне Об'єднання, завжди
зачував своє вороже відно-
шення до орієнтації на посторо-
нні сили, до думки про
чужинну інтервенцію на Україну.
Бо постелена, вперта, без-
переривна боротьба овласних
силах гартує, виховує. А кожна
постороння поміч деморалізує.
І в додатку: ця посторо-
нна поміч звичайно кіча-
ється окупацією, або понево-
ленням „союзниками“.

Правда, комуністи та їхні
прихвостні постійно галасують,
мовляв—Об'єднання і радикали
збираються йти разом з Піль-
судським і Англією (?) походом
на большевиків. В попередньому
числі в статті „Польки і боль-
шевики“ виказали ми, що іст-
нотний на сході стан є для
Польщі найвищий, що
Польща зовсім не рветься до
війни з большевиками. Та й
взагалі на війну з ними не за-
носиться. Бо війни всі бояться.
А для побороювання больше-
визму Англія має й без війни
багато інших і певніших за-
собів.

Та одночасно ми не мо-
жемо оманувати себе, не-
начеб спасення для нас могло
прийти зі сторони большеви-
ків. Не має найменших даних
на те, щоб большевики могли
поконати цілий світ. Навпаки,
є аж за багато даних думати,
що притиснені до муру боль-
шевики внутрі проваляться.
Тому тут на західних землях
гартуймо наші сили в бороть-
бі з західним сусідом, пильно
стежучи за такою самою бо-
ротьбою на Великій Україні з
сусідом з півночі. Як тут, так
і там ця боротьба йде. Як по-
цей бік Збруча, так і по та-
м — національний табор
росте. Національної Держави,
соборної і незалежної — не
збудує нам ні Москва ні Вар-

шава. Це можемо зробити і
зробимо тільки ми самі — У-
країнці. Дотеперішні досягнен-
ня Великої України дуже по-
важкі і вони повинні ще біль-
ше скріпити нашу віру у влас-
ні сили. А ці досягнення — це
вслід боротьби. Боротьби, а
не ласки червоної Москви, як
це проповідують наші домо-
рослі комуністи зі своїми при-
хвостями. Для Ірландців в їх-
ній боротьбі великою мате-
ріальною і моральною поміч-
кою була їхня американська е-
міграція. На жаль — наша е-
міграція не відіграє тієї ролі
в змаганнях західно-україн-
ських земель. Правда, ми тут
малиби право числитися на під-
держку Великої України. Бо-
гатий брат завжди допома-
гає біднішому. Та над великою
Україною висить марево боль-
шевицької диктатури. Там на-
ціональний табор політично
обезправнений. А політично
комуністичної секти кермує
Москва. Москву-ж західно-у-
країнські землі нічого не обхо-
дять. Вона в своїй політиці
віддала їх в аренду варшав-
ському комуністичному де-
траву. І йому дає гроші на те,
щоб він запрягав нас до воза
своєї державно-польської по-
літики. І цей варшавський ко-
муністичний центр за гроші
Третього Інтернаціоналу веде
на західно-українських землях
пропаганду під кличем „ро-
бітничо-селянської“ влади в
Польщі, хоче, щоб наші се-
ляни і робітники йшов на ба-
рикади за перехід влади на
наших землях з рук одних
Польків в руки других
Польків. А поза кличем „ро-
бітничо-селянської“ влади кри-
ється старий большевицький
зміст диктатури пролетаріа-
ту, тобто панування міста
над селом. (Від 1923 року клич:
диктатура пролетаріату — за-
мінене на „робітничо-селянська
влада“ для підурювання села,
яке в большевицькому устрою
мусить сліпо слухати міської
клички).

Є у нас політичні баламу-
ти, які кажуть, що харківське
правительство — це чисте
українське правительство, що
воно веде національну політику.
Якщо воно так дійсно булоби,
так відчулиби це болячі наші
культурно-освітні та економічні
станова. А вони не дістали
досі з вітчим ані сотика. Бо
гроші, які стягають большеви-
ки у формі податків з україн-
ського селянина, йдуть на боль-
шевицьку пропаганду в Китаю
та інших державах, на жидів-
ську колонізацію, на все, тіль-
ки не на піддержку західно-
української вітки українського
народу. А чому? Бо рахунок
червоної Москви такий: чим
більша нужда буде давати укра-
їнського селянина під Польщею,
тим скорше піде він на вулку
кличів комуністичного варшав-
ського центру. Харківське пра-
вительство — це помеловручак
Москви. В справах загранич-
ної політики воно не має го-
лосу. А внутрі має воно зед-
нувати прихильність населення
для червоної Москви. А що
серед населення України під
впливом революції високо зрос-
ла національна свідомість, боль-
шевики мусили поробити певні
уступки на культурному полі,
щоб мати змогу дальше гнати
з України матеріальні користи.

І не тільки це. Відповідною по-
літикою на культурному полі,
замікаючи Україну доступ до
джерел західно-європейської
культури, хочуть большевики
поставити Україну на завжди
в духову залежність від Москви.

Це все мусимо тямити і бо-
роться з комунізмом і там, за
Збручем, і по цей бік Збруча.

Коли наші національні сили
по обох боках Збруча загарту-
ємо до білої гри, коли до
боротьби за найвищу мету нації
ставуть дійсно мільйони, тоді
зможемо спокійно говорити і
про війну, бо тоді війна булаби
„нашою війною“. А покищо
війна в теперішніх умовах
грозилаби нам великою руї-
ною, новим розвалом, новими
ускладненнями. До війни ми
тепер неприготовані. А коли
все таки деякі люди клепчуть,
що національний табор хоче
війни з большевиками, гово-
рять свідомо неправду.

В сорокліття появи „Першого Вінка“.

Письменниця Наталія Ко-
бринська написала сорок кі-
лька літ тому оповідання „Пані
Шумінська“, в якому зобразила
нам стареньку попадну, що з тяж-
ким серцем придивляється „пе-
ревороту“, який відбувається
в її таки найближчій родині.
Колась, коли Шумінська була
молодою, все йшло утопним
шляхом: молоді попівичі йшли
на богослов'я, щоб зробитися
священниками, як їхні батьки,
діді, прадіди; а молоді по-
півки виходили заміж по на-
казу батьків, для яких найбіль-
шим щастям бувало з старі-
ми попівськими сім'ями, а ще й в до-
датку син декана. А ось і діти
визомлюються з цих старих
звичай: старший син на її
превелике огорчення не хоче
йти на богослов'я, студіює
філософію, а молодший за-
писується на права; старша донь-
ка не бажає собі декановича,
тільки виходить заміж за се-
лянського сина, а молодша за-
ручується з початку юним бо-
гословом (й це тоді „не випа-
дало“). А вже ніяк їй не може
поміститися в голові бажання
внучки, яка хоче бути учитель-
кою. Сидить собі старушка
над ручною роботою, перехо-
дить в думках всі свої пере-
ходи в зв'язку зі згаданими
непорозуміннями з дітьми, важ-
ко їй погодитися з тим новим
„духом часу“.

Сучасному читачеві вже
тяжко зрозуміти огей тип по-
пади, зображеної Кобринською.
Звідки взялася така пересуда
у галицької попади? За тих
добрих кілька десятиліть наше
життя, громадське й товари-
ське — основно змінилося. Жи-
вемо своїм окремим національ-
ним життям, дивимося на світ
і людей своїми власними очима,
зі становища наших національ-
них інтересів, а не через чужі,
заповнені окуляри. Не так
було колись, коли можливі
були отакі „пані Шумінські“.
Тоді попівська верства — оди-
нока освічена верства того ча-
су — у всьому брала приклад з
польського панства, чи докла-
дніше — з польської шляхти,
старалася у всьому її насліду-
вати. Ці пересуди і забобони,
переняті від заюфаної шляхти,
яка жила виключно в своєму
колі, ненавиділа нових клівів та

нових ідей, що пили з заходу,
жила понад стан, уважала себе
за вибрану верству („біла
кість“), найтяжче відбивалася
на посяданках. І ось з поміж
них вийшла бунтарка проти
цих пересудів і забобонів. Цю
бунтаркою була власне автор-
ка згаданого оповідання — На-
талія Кобринська, яка похо-
дила з одної найбільш заслу-
жених для Галицького Відрод-
ження попівських родин —
Озаркевичів, близько спорідне-
ної з другою такою родиною —
Окуненськими (письменник,
генерал — лікар — др Ярослав
і відомий діяч, адвокат — др
Теофіл і тіточні браття). Вона
з поміж галицького жіноцтва
перша відчула упослідження
жінки, перша піднесла клас
економічного унезалежнення
жінки, перша взялася до ор-
ганізування жіноцтва для бо-
ротьби за повноправність. В
своїх оповіданнях вона зобра-
жує шкідливий вплив чужин-
ного осередовища на світо-
гляд галицької інтелігенції, а
в своїх писаннях критично
розглядає стійножаче жінки се-
ред нашої суспільності.

В цій році минує сорок літ,
як заходами Н. Кобринської
появилася перша у нас поваж-
на книга (464 сторінок друку),
яка зображає життя жінки.
Стрічасмо тут кільканадцять
імен галицьких жінок, а поруч
такі імена Наддніпрянок,
як Ганна Барвінок, Олена Пчіл-
ка, Леся Українка, Дніпрова
Чайка, Людмила Старицька.

В цій книжці — альманасі
(заголовок: „Перший Вінок“) —
поруч творів різних авторок
поміщені статті Н. Кобринської:
„Про рух жіночий в новітніх
часах“, „Змужжання жінки се-
редньої верстви“, „Про перші
ціль товариства руських жінок
в Станіславові“ (крім цього
її оповідання: „Пані Шумін-
ська“ і „Пан суддя“).

У вступному слові Н. Ко-
бринська пише:

„Видаючи „Жіночий Альманас“
з самих жіночих праць, ми не га-
даємо відчуватися від мушні
на полі загальних стремлень і зо-
лювати жіноче питання від інших
суспільних завдань. Ми лиш пе-
реконані, що ніхто ліпше від нас
самих не може знати про наші
терпіння, недосатки і вимоги, що
ми повинні старатися більше обя-
снити наше положення в суспіль-
ності, і тим чином причинитися
до прояснення думок і поглядів
цілої суспільності, для котрої по-
ложення жінки в багатьох оглядах
є ще й якоюсь „темною водою во
облацях“, через що (байдужно по-
минається або фальшиво розумі-
ється навіть людьми з інших огля-
дів зовсім щирими і всякій су-
спільній кривді ворожими“.

І „Перший Вінок“ свою ціль
осягнув. Так як перед його
появою тяжко було Кобрин-
ській знайти зрозуміння навіть
серед самого жіноцтва, яке ще
не далеко стояло від таких
типів, як „пані Шумінська“,
після появи альманасу поло-
ження змінилося на краще.
І українське жіноцтво під про-
водом Кобринської одне з пер-
ших в Австрії (поруч Чехок і
Ніжок) вносить до парламенту
петицію в справі доступу жі-
ноцтва до вищих шкіл і вза-
галі уможливлення здобувати
освіту (випередило м. Пільку).

Сьогодні жінки мають ті
самі права, що й мушні. А
в боротьбі за ці права, яка
велася в цілому світі, відіграло
певну роль й українське жі-

ноцтво під проводом Н. Ко-
бринської. Отже воно може
смівно сказати, що ці права
не снали з воздуха, що й во-
но видало борців за них.

Тому ми сьогодні гадуємо
„Перший Вінок“ як цінний
історичний документ, як показ-
чик росту наших сил, як вияв
пробудження українського жі-
ноцтва до нового життя. Сьо-
годні мабуть вже не має серед
нашої суспільності людей, що
не доцінювалиби ваги участі
жіноцтва в праці на всіх па-
ризах національного життя.
Ця участь має велике значіння
для кожного народу, а для на-
роду поневоленого тим більше.
Бо від вагості жіноцтва за-
лежить й вагості чергового
покоління. При цій нагоді годі
з прикритістю не зазначити ось
чого. Маємо поважну скіль-
кість освічених жінок, маємо
поважну жіночу організацію
„Союз Українок“. А все ж досі
не має ані докладного життє-
пису Н. Кобринської, ані студії
про її творчість. А шкода з
цього велика. Бо молодше по-
коління мало що знає про ті
великі труднощі, які доводило-
ся поборювати першій піонер-
ці жіночого руху в Галичині,
не вміє жити в „духа часу“
попередніх десятиліть.

Цікаво теж булоби довідатися
про дальшу долю авторок
писань, поміщених в „Першо-
му Вінку“. Чому їхній літерату-
рний талант по більшій ча-
сти змарнувався? Бо навіть
найсильніша індивідуальність
поміж ними — Кобринська на
ділі не дала з себе того, що
в кращих умовах могла да-
ти. Як інакше маєється справа
з Наддніпрянками, що брали
участь в „Першому Вінку“:
Олена Пчілка, Дніпрова Чайка,
Людмила Старицька (Черня-
хівська) — це поважні позиції
в нашій літературі, а Леся У-
країнка належить до найбіль-
ших мистців українського слова.

М. Струтинський.

Сільсько-хліборобська вистава в Стрию.

Вже небагато, 25 вересня
ц. р. відбудеться святочне о-
гортання першої по війні у-
країнської хліборобської ви-
стави в Стрию. Ося вистава
має виявити усіх кількіт-
но важкої праці суспільних
хліборобсько-економічних у-
станов Стрийщини, себто „По-
в'язаного Союзу Кооператив“
і „Масло-союзу“ та хлібороб-
ської корпорації під прапором
стрийської філії Тов. „Сіль-
ський Господар“. Ця вистава
має поза цим виявити усі у-
спіхи українського ремесла,
торговлі і промислу в стрий-
ській окрузі, оскільки вони
працюють для села. Уся ота
праця ведеться від кількох літ
серед найтяжчих господар-
ських умов і виключно власни-
ми силами. Таким чином ця
вистава має бути першим го-
лосним проявом радості по-
довгих літах напруженого го-
сподарського труду цілої стрий-
ської області, має бути про-
явом досягнень повсякденного
лицарського змагання на всіх
шляхах сільсько-хліборобської
праці, — найпевнішою про-
віркою життєздатності туже-
нього українського господар-
ства.

З цього приводу — це об-
пастна вистава.

При цьому треба завважа-

ти, що зі стрийської економіч-
ної області збирає виставо-
вий комітет передусім такі
прояви хліборобської праці,
які мають нам дати менше-
більше вірний образ загаль-
ного урівня місцевої хлібо-
робської і взагалі сільської
культури. Таким чином, пі-
знавши на виставі дійсність,
стрийські областні хлібороб-
ські організації, краще і лег-
ше зложать правильний план
своїї дальшої праці.

Алеж на цьому не кінча-
ється мета вистави. Хліборобські
інституції, що організують її,
бажають наглядно спопуляри-
зувати ці засоби, які на їх
думку треба масово вести на
Підкарпаття і взагалі в укра-
їнське село, щоб висше під-
нести теперішню хліборобську
дійсність, щоб прискорити
поступ сільського гаразду і
сільської культури. Ці засоби
не все найдуться в самій стрий-
ській області. Їх треба зібрати
на виставу хочби з даль-
шого світу. Мається тут на
увазі нові роди випробування
збіж, графічний і наглядний
доказ розумного вживання по-
м'ячних навозів, кращої техні-
ки в механічній управі рілі,
всакі поступові різнорічні ма-
шини, расову худобу, (корови,
свині, дріб), потрібне селови
ремесло і промисл.

З цього приводу стрийська
областна вистава свідомо і ра-
до виходить поза межі стрий-
ської господарської області.
Маючи це на увазі, виставо-
вий комітет звертається до
всіх українських візрцевих го-
сподарств, до всіх українських
хліборобських організацій, про-
мисловців, ремесників і тп.
щоб вони зобогатили стрий-
ську виставу усіми візрцевими
засобами, які можуть прискори-
ти поступ селянського га-
разду та внести в село більше
вигоди, задовілля і краси!

Очевидно, ця справа буде
налагоджена так, що на виставі,
при сподіванні постійним ве-
ликим здвигів селян, чимало із
сих візрцевих експонатів мо-
жна буде легко збути, якщо
виставці заявлять на це свою
згоду.

Перша по війні українська
хліборобська вистава вже са-
мим своїм починком повинна
розбудити найживіше заці-
кавлення всіх живих сил на-
шого вже широкого і досить
сильного визвольного госпо-
дарського аусілля. І це заці-
кавлення в. З усіх підкарпатських
сіл щодено напливають
звідомлення про певну висилку
на виставу усяких збіж
(в снопах і зерні), городовини,
овочів, коров, рогагого моло-
днику, свиней, дробу, возів,
пугів, та млинчик зроблених
селянськими майстрами, поло-
тен, вишивок і тп. Особливо
жваво ладяться до цієї вистави
також стрийські міщани. Фа-
брики заповідують присилку
цікавих різнорічних машин.
„Молочарський Союз“ переведе на
стрийській виставі оцінку усе-
го українського кооперативно-
го масла. Прекрасно задовіда-
ється бджільничий відділ. „Ре-
візійний Союз Укр. Коопера-
тив“, „Українське Мистецтво“,
„Сільський Господар“, „Центро-
Союз“, „Народна Торго-
вля“, „Червона Калина“, укра-
їнські хліборобські видавни-
тва і всі українські промисло-
ві заведення вже згодили
свою участь у виставі. Остаточ-
ний річинець для дальших
зголошень: кінець ц. м. Ви-

силка експонатів має слідувати: 15. вересня. В засаді самі виставці улагоджують визначені їм місця. Цей чинний заклад зростає, особливо від коли провірено вістку, що польські господарські організації ладають на цей сам час в Стрию свою хліборобську виставу!

Виставовий стрийський комітет не злякався цієї яскравої несподіванки, всеж таки і ця обставина на певно викличе здвоєння зусиль усіх станиць нашої хліборобської і взагалі господарської праці! Треба все зробити і все робитися, щоби стрийська вистава виїхала якнайкраще і пройшла серед постійного зацікавлення усіх наших живих і творчих народніх сил.

Ще про вибори.

„Світло“, „Воля народа“, „Наше слово“, „Наше життя“, а за ними й „орган незалежної (кинь сміявсяби!) думки“, „Рада“ — не можуть забути погрому під час виборів і мильють очі своїм читачам казками про „угоду“ Українського Національно-Демократичного Об'єднання і соціалістів-радикалів з польською і жидівською буржуазією, про якусь змову з Пилсудським, з Англією і т. д. Наші доморослі комуністи зі своїми прищипками таким криком хочуть покрити своє власне угодовство. Бо вони під час виборів кинули клич, щоби українське селянство і робітництво йшло під команду польсько-жидівської „лівиці“. Не для здобуття відповідного представництва в міських радах для українського населення! Польських і жидівських комуністів на наших землях так мало, що з такої спілки не було б ніякої користі. По містах України на спілку з ними нічого не здобути. Все це комуністи в „сельробах“ гаразд знають. Тільки що вони дістали приказ творити спільний блок польсько-жидівсько-український. „Сельроба“ навіть з початку вагалися, вони — хитруни, боялися йти на таку штуку. Та наказ був твердий і вони врешті послухали, в своїх газетах за цим блоком агітували, але особисто їхні махери не дуже то напружували сили в агітації. Бо вони вигідні пани, не люблять пхати голови під ривну. А тепер горляють про угодовство національного табору.

Український національний табір, порозумівшись з Жідами, перевів до міських рад поважне число представників українського населення. Без цього порозуміння при старій ординації Українці не здобули б свого представництва в міських радах, бо по містах не маємо більшості. В додатку: порозуміння з Жідами не потягнуло за собою ніяких

зобов'язань. І кого вибрано до міських рад з нашого боку? Головами чиним мільйон, ремісників, купців, робітників по кількох ділячів інтелігентів. І вибрано людей певних, відомих з дотеперішньої діяльності, які зуміють обстоювати права українського населення. Чи може це наше представництво по міських радах зраджувати інтереси свого народу? Ні! Вибрано-ж певних людей, які не дадуться збалмути. Знають про це комуністи і „сельроба“. Та що це їх обходить, коли вони мусять якимсь чином оправдати перед публікою те, що самі пішли під команду польсько-жидівської „лівиці“. А зробили це навіть не з тактичних оглядів біжучої хвилі, тільки щоби робити їй службу, щоби під її команду завести українські маси. Це була з їхнього боку перша спроба пірвати українське селянство і робітництво під чужу команду. Ця спроба провалилася. А тепер на злодію шапка горить. Тепер ця братія плете теревені про угодовство національного табору.

Найбільш смішною штукою в цій товаришів є „Рада“ зі своєю партією („партією праці“ називається, мабуть тому, що ніхто в ній не працює). Вона співає тої самої тої комуністи й сельроба, а одночасно каже, що стоїть на націоналістичній позиції. Та її ролі скромна: істає тільки на те, щоби комуністи й сельроба мали на кого покликуватися, мовляв — таки правду говоримо, бо от — „Рада“ — орган націоналістичний (егей, так його для дурення людей називають) теж пише про угодовство національного табору.

Дописи.

Стібно, пов. Перемишль. Наша кооператива „Добробут“ існує від липня 1924 р. Сьогодні має кооператива 159 членів. Коли взяли 5 душ на родину, то кооператива обслуговує 795 душ. Кооператива веде відділи: торговельний, молочарський і плекання домашнього скота. Майне кооперативи числять 1339 зол. в недвижимостях, 3267 зол. в движимостях — разом 4606 зол. В 1926 р. закуплено товарів на 23.866 зол., і сіль, господар. продуктів на 6.628 зол., — разом 30.494 зол., в тому ж році було запасу товарів на 1493 зол. (Всі дані з білансу кооперативи за 1926 р.). Члени кооперативи: за сметанку 31048 зол., товарного звороту 1197 зол., разом 32245 зол. Крім того персонал кооперативи побрав як платню за свою роботу в кооперативі 2496 зол. Разом члени кооперативи одержали від кооперативи безпосередньо 34742.21 зол. Отже, тільки через купно дрібних товарів, сметанку одержали селяне села Стібна 34742 зол., і дали кільком людям роботу на су 2496 зол. То це не всьо. Кооператива вже другий рік винаймає для членів около 150 моргів сіножаті і поля і змогла заплатити 700 доларів. А що мають

другі села, які не мають кооператив? Хіба годують чужинців-крамарів. Візьмим, що ті села дають вторгнутися стільки, кілько кооператива в Стібні, т. е. на 63035 зол., що чужинці-крамарі добувають тільки 10% (а добувають 20—100 і більше процент), то вже заробляють крамарі 6303 зол., до того не дають звороту товарного, в тому випадку вони 1197 ал., ані там не працюють наші люди, які в Стібні взяли 2496 зол. — разом 9997 зол. за дармо дістануть чужинацькі-крамарі — але вони в двох-трьох більше мають, бо удержують родину і дітей вислаивають в школу. — Але і кооператива в Стібні не всьо ще переняла. Кооператива не переоряджує торгують худобою, свиньми, дробом, збіжжям і т. д. Кілько то ще праці переднює, кілько то ще людей наших могло би знайти роботу в кооперативі і кілько то ще користі могло би принести своїм членам. Тепер буде кооператива власний дім на молочарню, бо дім, який побудували спільно з читальнею, є за малий. Ще й інші завдання має наша кооператива, а саме об'єднати всіх громадян, що покінчили 18 літ життя, поширити свідомість кооперативу в селі, щоби ані одного продукту зі села не продано ані не куплено поза кооперативу, щоби весь дохід остався в кишенях громадян. Кооператива мусять уліпшити господарку своїх членів, щоби більший був дохід, уліпшити годівлю худоби, щоби дала як найбільше і як найтовстішого молока. Що кооператива в Стібні вже дала чималу користь своїм членам, належить завдячити членам самим, бо кооператива то члени її. Але в першій мірі розвій кооперативу треба завдячити ініціаторам, основникам, провідникам і робітникам тої кооператива, а передовсім нашому пароху о. Іванові Седзіку, якому приходилося не раз важко поборювати заскорузлість і темноту громадян. о. І. Седзік є вояком доброго пастиря, взором завданій праці інтелігент серед селян. Помагають йому ревні кооперативні робітники, селяни: Панько Салук, Лука Малецький і інші не названі тихі робітники кооперативу. Нехай же згаданим кооператорам буде заохотою для них і всіх членів до дальшої праці на полі кооперативу. Кооператива вимагає карності, солідарності, співпраці, самопомочі а навіть жертвенності. Тільки на таких основах побудована кооператива принесе добробут народова. Нехай собі й другі села беруть приклад з громадян Стібна, заложуть кооперативу зглядом попровідати так, як в Стібні, а певно переконаються, що в кооперативі є не побороювана сила, яка несе свідомість, добробут і визволення народу з ярма розпаношеного чужинецького капіталізму.

Переноси, пов. Калущ. Наше село перед війною було мертве, замосковфілізоване. Нині воно пробудилося до нового життя. Богато ми завдячуємо нашому управителю школи п. Генрикові Ковалеві. За його заходом основано у нас кооперативу, яка гарно розвивається. Він дав почин до оснування молочарні і нині наша молочарня має аж три філії. Поблагословила нас доля теж добрим парохом. Наш парох о. І. Павлусевич належить до

найдіяльніших священиків в околиці. Займається кооперативами, а у нас теж читальнею (на спілку з п. Ковалем). Наша читальня існує не лиш на папері. В ній йде робота. Читальняний аматорський гурток дає річно що найменше 8 вистав. Вибори пішли у нас добре. Заходом господаря Володимира Зелика основано рухливий виборчий комітет, котрий дуже добре дав собі раду з агітацією колективістів — Мазурів і кільканадцяти хрунів. Перед виборами комітет скликав віче під голім небом, в якому брали участь і сусідні села. На вічу промовляли: др. І. Сохацький з Калуща, о. І. Павлусевич, дир. Г. Коваль і В. Залик. Ми побідили в усіх чотирох колах. Велике згіршення викликав господар Олекса Бура, який під час виборів йшов з хруніми. Навіть агітував.

Солоньське, пов. Дрогобиць. Невелике село Солоньське, напів замешкане Українцями і Поляками, при дорозі, що веде з Медичин до Дрогобища, не лишається позаду інших сіл, але крок за кроком ступає вперед. Основана мин. року Читальня „Прогрес“ проявляє деяку рухливість. Члени Читальні виставили штуку „Свідки“, в липні дали представлення „Сватання на Гончарівці“. Представлення випало як на молодих аматорів — досить гарно. Вистава принесла — 34 зол. доходу. Слідби тутешньому святу о. Шумському попрацювати троха в Читальні, а його праця принесла би гарні овочі, тим більше, що в тут гарний церковний дім, в котрім міститься Читальня, вибудований перед війною, старанням головно о. Анатолія Козака, теперішнього пароха Боленович в Мостищині і тутешніх громадян, з котрих — самі ідейні — не повернули з світової війни. На представлення були гості з Даличів і Довгого. Декорації, гарні визначили Читальня з Ріпчиць. Тож подака за се від нас Виділові Читальні. Подака отсею дорогою теж п. Миколі Кобільнику з Довгого, котрий прийшов і допоміг як режисер.

Богданівка, п. Скалат. У нас розписано вибори на день 5 і 6 липня. Завдяки свідомим громадянам ми здобули 4, 3 і 2 коло (24 радників), а Поляки і коло. В першій колі вибрано 7 Поляків і Жидів. Розуміється, внесено протест. А хто це зробив? — Хруні! А в вони у нас і то з поміж заможніших господарів... А коли мв виграла три кола, то хруні похнюпили носи і посідали довкола фігури (що стоїть біля канцелярії), а між ними і один хрунь — на жаль — Американець і ще один присадкуватий, що носили перед виборами цілу ніч хрунівські картки по „Гуляйполю“ і „Хуторі“ (часті села) і баламутили селян, а тепер поприлипали до фігури і сиділи до кінця виборів. Тепер жаден з них не піде до церкви, тільки до костела. А той Американець ходив перше по церкві з такою і збирав гроші, числився до ліпших і поважніших господарів, тепер ходить як заблукана вівця а всі на него показують пальцем: хрунь! Таке велике і гарне село, числить около 600 чисел, а не вміє виполоти хрунівства. — Член.

Що чувати в світі?

В ЖЕНЕВІ радитиме в даях 22 — 24 серпня конгрес національних меншостей (офіційно: „конгрес національностей“). Візьмуть в ньому участь представники 33 ріжних меншостевих груп, які разом репрезентувати будуть понад 40 мільонів людей. Як подає жидівська телеграфічна агенція, в конгресі візьмуть участь: Данці з Німеччини, Швеції з Естонії; Каталонці з Іспанії; Німці з Данії, Естонії, Угорщини, Італії, Югославії, Польщі, Латвії, Литви, Румунії, Чехословаччини; Мадяри з Югославії, Румунії і Чехословаччини; Росіяне в Польщі, Естонії і Латвії; Жиди з Польщі, Литви, Румунії, Чехословаччини і Болгарії; Хорвати з Австрії; лужицькі Серби з Німеччини; Словінці з Італії і Австрії; Чехи з Австрії та Українці з Румунії. Українці, Литовці та Білорусини брали участь в попередніх конгресах як гості, бо не могли погодитися з вузькими рамками цієї організації, домагалися поширення цих рамок, висунення клича самоозначення народів. В справі участі Українців, Білорусинів і Литовців в сьогорічній конгресі ведуться переговори. До Женеви виїдуть представники Українського Національно-Демократичного Об'єднання і о скільки конгрес погодиться на поширення своєї платформи, так вступлять до цієї організації. Отворить на ради конгресу словінський посол до італійського парламенту — др Вільфан. Конгрес займеться питанням „загроза європейського миру національною нетерпимістю“, тобто будуть там радити над тим, в якій степені нетерпимість з боку пануючих народів у відношенню до народів поневолення затроєть відносини в Європі, творить палкий матеріал для війни. Конгресом дуже цікавляться правительства ріжних держав, головню тих, що мають масло на голові.

БОЛЬШЕВИКИ знову на якийсь час вооразилися з опозицією. Троцький, Зіновєв і компанія (13 штук) підписали покаянну заяву. Центральний Комітет висловив їм ostrу догану. На засіданні брали їх до галюпу і німецькі комуністи (опозиція сидить їм в печіках, бо вона тримала руку з лівим німецьким комуністичним крилом, на яке кинула клятву кремлівські большевцькі кардинали. На чолі цього еретичного крила стоять Фішер, Маслов і Урбан) і жінка Ланіна пані Крупська, яка не давно й сама належала до опозиції. А „група старих большевцьків“ видала навіть відозву, в якій опозиції закидується найбільший в большевцького становища гріх: мовляв — опозиція змагала до знищення диктатури пролетарія-

ту. Коли показалося, що опозиція проріже справу, стали в неї вивиткувати одиашур за другим. Зірвали з нею Сокольников, Бадаєв, Ніколаєв і інші з провідних головачів. Чому опозиція упокорилася? А тому, бо бачить, що земля горить під ногами. І внутрі большевцького царства кипить, а в заграничній політиці паде на большевцьків удар за ударом: в Китаю прорізали, в Англії заломилися, світова опінія проти них. А якщо прийшов би кінець большевизму, то судний день настав би для всіх большевцьків без розбору. Тому опозиційністи вігнули карк, лепетали під носом, що все таки вони мали слушність. Не в перше вони каються. Те саме було вже на минулого року. Можна сподіватися, що те саме ще не раз буде. Хоча опозиція своїм покаюнням осмілилася, отже багато людей повідсакує від неї. — В „Большевизму“ Ларін подає зіставлення продуктивності державного і приватного капіталу в Радянському Союзі. Всього 10% промислових закладів належить до приватних осіб, при чому тільки 1/3 з цього може існувати явно, а решта істає у виді кооператив чи т. зв. халупництва. Взагалі в приватних підприємствах працює около 300 тисяч осіб, а около 500 тисяч осіб бере роботу до дому. Анкета комісаріату народного господарства („совнархозу“) виказує, що матеріальне положення робітництва в приватних підприємствах краще, ніж в державних. Заробіток робітника в приватних підприємствах на 20% вищий, ніж в державних, а й видатність праці на 30% вища ніж в державних. І ці підприємства дають більше накультурно освітні цілі, на прихоти та кльоби. Ларін радить знести такі доктранерські приписи, як наприклад, що призначати підприємця не сміє zatrudнювати більше ніж 20 осіб. А крім цього радить обнизити податки (дуже високі для прив. підприємців) та усунути поліційні шкани. Вкінці Ларін твердить стару правду, що приватна ініціатива велика річ.

В НІМЕЧЧИНІ урочисто відсвяткованорічницю ваймарської конституції. Свято розпочалося святочним засіданням парламенту. До парламенту приїхав през. Гінденбург і члени правительств. Святочну промову виголосив посол людодової партії Кардоф. Він на початку промови зазначив, що форма державного устрою Німеччини та краски теперішнього національного прапору по нинішній день являються предметом завзятшої політичної боротьби між політичними партіями. Однак сьогодні з огляду на становище заграниці всі Німці мусять собі сказати, що тільки республіка може їм забезпечити свободу і спокій. Республікан-

Аркадій Аверченко.

Король страйкує.

(Гумореска).

Одного гарного дня, саме як канцлер здавав звіт королеві з біжучих справ:

„...перед авдієнцією, на якій ваша королівська величність прийме італійського посла, треба буде ще прийняти: турецького посла, новоіменованого повновласника Мексики і...“

Король звернувся до нього по-нури блідим лицем і зовсім несподівано заявив:

— Гм! я хочу вам щось сказати: хай вас усіх чорт бере! Про мене хай вони самі полагоджують такий крам!

— Алеж, найясніший пане! Я хотів би найпокірніше зазначити, що з італійським послом треба обговорити дуже важні справи відносно нового торговельного договору, який маєть заключити...

— То мені всеодно! — боронився король. — Відпочинься від мене нарешті з вашими конференціями і договорами! Навіть із далека не хочу їх більше бачити! Ніяких прийнят, ніякого офіційного

снідання, ніяких промов! Досить, досить, досить! Спасибі!

Канцлер вклонився з великою пошаною.

— Як ваша воля, найясніший пане. Всетаки я повинен би визначити авдієнцію німецького амбасадора на п'ятницю пополуноді?

Король розпучливо схопився руками за голову.

— То дивне — незбагнене, незрозуміле! Скажіть-но, чи ми говоримо ріжними мовами, чи вам лише здається, що нерозумієте мене?

— Найясніший слуга вашої королівської величності! Що найясніший пан прикажуть?

— Нічо!... Ніяких приказів! Се приказування надійшло вже мені! Тепер я піду собі геть від вас, скриюся в якісь самітні лісі і там у хатинці жити-му для себе тихо й вдоволено. Бо ту дрібку, якої потребу до життя, мені дасть ліс: суніці, а милий потік: рибу. Ах, коли ти знав — мріяв король і перейшов при цьому на дружне „ти“ — як довго я вже тужу за такою самотиною!

— Ваша воля, найясніший пане. Чи маю уложити плян подорожі і приготувати авто?

— Авто? Це лише сього треба!

Якщо то ви дивні люди, справді! Ні, одинокий мій приказ буде, щоби по дорозі полишили мене в спокою, не ревіли мені в лице: Гурра! і щоби мене не мучили ніякими службовими справами. Має бути як найстрогоше приказано, щоби мене не вагали звичайним селянином. Тай жакі приготувати мені наплечник і добру палицю для мандрівки!

— Слухаю, ваша королівська величність. Однак, на жаль, наплечник і палиця можуть бути готові щойно під вечір.

— Щойно під вечір? Чомуж так довго?

— Ну, всеж таки... на наплечник радив би найпокірніше взяти львівський шовковий атлас, підшивку повинна би бути шовкова, а обшиття бровкатове, між тим кілька скромних перлових орнаментів. Але на палицю раджу взяти кипрійське рожане дерево, зі золотом ручкою, а на ній розсіяти кілька брилянтів або ізмаргдів... — Ну, приятелю, але тепер уже мені таки досить тебе! А колиб ти дійсно мав зробити таку дурницю, то я викину кризь вікно твій наплечник і твою рожану палицю тай піїду собі так без нічого.

Ще було рано-раненько, як король у мужицькому одязі виїшов замковою брамою і звернувся на схід. Пройшов шмат дороги, а потім звернувся на бік і мандрував весело полями, все перед себе. Лише раз під час тої мандрівки стрівну якогось чоловіка, що працював на полі. Коли селянина побачив король, роззяв уста зі здивування і вибалушив очі.

— Чого ти видивився, на мене?

— спитав його король, нахмаривши чоло. — Чи ти може знаєш, хто я?

— О так.

— Хтож я такий?

— Гм... хто ви такий? Ну, як видно, звичайний мужик, найясніший пане?

— А хай тебе... Розчарований і сердитий йшов король далі. Та, ось бач! Коли він так хвилю ішов густим лісом, найшов дійсно те, про що так довго мріяв у себе тихцем: під високими старими деревами стояла покинута хатинка якогось рубача чи якогось иншого лісового робітника. Наче запрошувала до себе. На цілі її улаженні складався: невеличкий концертний фортеп'яні, ліжко зі пружинним матрацом і пів тузіна плетених крісел. Навіть кили-

нів ані занадше не було в сій хатині, зрештою вигідній, затишній.

Король сплеснув із радости у долоні наче школяр. Мав думку, що така хата відповідає зовсім його вимогам.

Але мало-помалу став відчувати голод.

— У потоці, що пливе там поза хатою, напевно будуть риби, — подумав король. — Коби, то лише зловити їх? Але чим?

Вдумчиво похилив очі і зараз скрикнув із радости: „кілька“ кроків перед ним лежала у траві вудка. Хтось забув або загубив її там. Король схопив вудку і побіг із нею до потоку. На березі потоку був гарний по середині трохх вижолотісний камінь. На ньому сиділося майже таксамо вигідно, як на кріслі. Мерщій заупустив король вудку в саму середину густого шувару. І що за радість! — хвилиночку опісля витягнув її, а на гачку вудки висіла велика риба. На превелике здивування короля риба була вже готова: обскробана, з луски, випа-трошена. Се, будь щобудь не буденне явище, казало пригадуватися королеві. А що сам не міг розлабудати того, закинув ще раз вудку і бач: за якийсь час показалась зно-

ву гарненька риба. Але тепер уже була начинювана корінням, лавровим листям і ще до того в роті держала свіжу цитрину. — То якась дивна порода мусить тут бути, — пробурмотів король під носом, вертаючись зі своїми двома рибами до хатини.

Під кухнею тріскотів уже веселий огонь.

— Ну, як то може бути? Гм... а може я перед тим через неугару кинув запалений сірник? Як не як, а дивне воно...

Король приготував свої риби, зів із смаком, потім забажав піти далеко на прохід. Не дивота, що як зів рибу, приправлену сильно корінням, небаром захотілося йому дуже пити. Розглядався довкола, але не міг найти нічого. Нараз на свою вітку почув тихе джорчання й хлюпін, начеб і невеличкої висоти з каміня падало джерело. Спрагнений мандрівник пішов за тим шепотом і дійсно без більшого труду найшов джерело. Похилився жадібно над водою і... дуже здивований відскочив кілька кроків назад. Вода в жерелі була солодка, смаку справжньої цитрини і дійсно — на боці на камені висіла мосняжна табличка з написом: „Сте-

ська форма є символом свободи Німеччини. Нинішня свята — говорив Кардоф — має м. н. підкреслити, що ніяка сила на землі не зможе протиставитись прилученню Австрії до Німеччини, що це єдине на мусить прийти, без огляду на те, якою буде правна-державна форма. А все ж прапори чорно-біло-червоному (прапор цисарської Німеччини) належить теж пошанувати. Любов до сьогоднішньої Німеччини мусить лунати в любові до старої Німеччини. Опісля перейшов Кардоф до обговорення заграничної політики. Заявив, що Німеччину треба уважати тепер за серце Європи. Європейські держави є в зв'язі зі собою, залежні від себе на го подарському полі. Європа тільки тоді відзвіскає свій нормальний стан, коли її серце, тобто Німеччина, буде здоровою. Тому Німці в інтересі Європи домагаються своїх прав і свободи. Ми показали наше бажання миру, вступаючи до Союзу Народів, в друге визначуючи мировий договір. Після розоруження і управління відшкодовання було би несправедливістю, щоб далі тривала окупація Надренії. Франція жадає заборони, а на ділі її повинна ждати Німеччина — окружена з усіх боків збройними державами і ворогами. Загранична політика Німеччини йшла досі тернистою дорогою і мусить її перетримуватись за огляду на вигляди, що Надренія буде звільнена. Німці осягнули досі багато, однак головна ціль ще не досягнута. Заграничну політику Німеччини, яка змагає до цієї цілі, острополювали політичні партії. Тепер слід з тим більшим задоволенням ствердити, що всі великі партії завилися за цю політику. Вкінці присвятив Кардоф згадку положенню німецьких мешканців в сусідніх державах. Після Кардофа промовляв канцлер Маркс, а відтак відбулася військова парада.

ФРАНЦУСЬКА рада міністрів відбула сьогодні засідання під проводом президента держави. Перед засіданням Бріан мав розмову з міністром війни Пейлеве. Пейлеве інформовав Бріана про крик, який в останніх часах піднято в справі по-тайних німецьких зброєв. Однак на засіданні ради, як це подає урядово-догавального відомства, говорено тільки про французько-німецький торговельний договір. Як зазначено добре поінформовані кола, правительством дано міністрові торговлі Бокановському потрібні повноваження до дальшого ведення переговорів і до підписання договору. Газети французькі і німецькі висловлюють надію, що договір буде доведений до корисного кінця, хоча Німці висували деякі важкі вимоги, як прим. право для німецьких поселенців осідати у французьких колоніях, голов-

но в Марокко. — В Парижі відбувся конгрес „Міжнародної Федерації Праці“, соціалістичної професійної організації. Дотеперішній президент цієї організації Англієць Purcell, отримавши конгрес, зробив кивок в сторону большевиків, мовляв — вірця соціалістичної держави прийде шукати таку в Москві. Конгрес дуже холодно прийняв цей виступ Purcell-а, а представник французького соціалізму Жуо дав йому острів відправу. Опісля Purcell провадився під час виборів нового президента, бо дістав всього 10 голосів. Вибрано Чеха (кандидував теж Поляк Жулавскі і дістав всього 10 голосів). Як бачимо, в соціалістичному таборі не має угоди. Перше всього він розбитий на дві крайно ворожі групи: соціал-демократичну і комуністичну. Большевики в себе тяжко переслідують соціал-демократів і взагалі всіх соціалістів — не комуністів. А й серед соціалістів різних відтінків не має згоди.

ІТАЛІЙСЬКИЙ диктатор на днях приймав у себе в гостях єгипетського короля Фуада. Зближення Італії до Єгипту з боку Муссоліні дуже зручним кроком, бо Італія багато сирців сироводжує в Єгипті, а туди вивозить по-важну скількість промислових виробів. З Єгиптом сусідують Італійські колонії, а в самому Єгипті живе більше число Італійських колоністів і різних фавіців. Єгиптяне оцінюють як слід корисний вплив Італійських колоністів і йдуть їм на зустріч в їхніх змаганнях зберегти свої національні питомості. Король Фуад обговорював з Муссоліні спільні справи обох країв і справу торговельного договору. Фуад приймав теж на авіації Папа. І Папа і Італійський король надали своєму гостеві високі відзначення. Отже гостину єгипетського короля в Римі політичні кола вважають за поважний успіх заграничної політики Муссоліні.

В АНГЛІЇ парламент ухвалив закон про чужинців, яким дуже утруднюється імміграція до Англії. Перші кроки в цій напрямі зачала Англія робити в 1920 р., в якому видано розпорядок, що кожний чужинець мусить мати реєстраційну картку. Давніше чужинці мали в Англії повну свободу рухів. До обмежень спонукало Англію безробіття і велика недостача мешканців. Тепер чужинець, який шукає в Англії заробітку, не може там осісти і дістати працю, оскільки дану працю може виконати Англієць, (в законі сказано Бритієць, тобто громадянин цілої імперії, а не виключно метрополії). А чужинецький рух в минулому році в Англії представляється так: приїхало 367.427, а виїхало 370.185 чужинців. Найбільше приїждить з Америки (122 680 в мин. році) і з Франції (46 673

мин. року). З Радянського Союзу 1926 р. приїхало до Англії 7500 осіб, а викинено 8.207. Тепер впускають до Англії тільки тих чужинців, що шукають заробітку як домашня служба, готельна служба, учителі чужих мов і заграничні кореспонденти.

АМЕРИКАНСЬКИЙ секретар стану Девес заявив, що з огляду на терористичні замаху заострились в Америці контролю чужинців. Хто не має документу на легальний побут, буде видалений. На грудневій сесії парламенту буде предло-жений законопроект в цій справі. Таким чином демонстрації і замаху з нагоди затвердження засуду на Сакко і Ванцетті (про це була мова в попередньому числі) причинилися до ще більшого утруднення еміграції до Америки. Це вдарить по інтересах не з однієї з держав Європи. Для зрозуміння поведінки американського суду в справі Сакко і Ванцетті слід зазначити ось що. Американці ворожо відносяться до соціалістів, а ще більше до анархістів (оба засуджені були діяльними членами своїх партій). Цікаво, що в американському парламенті за цілий час його існування засідало всього двох соціалістів. Загадку пояснить нам факт, що американське робітництво дуже добре маєть, там фабричний робітник заробляє около 100 дол. тиждень. Тому й не має зрозуміння для соціалізму з його наукою про боротьбу класів. Тому вже саме призначення Сакко і Ванцетті до членства революційної партії насторожило проти них судів присяжних і суд. Затвердження засуду викликало велике обурення в світі проти Америки. Покищо виконання засуду знову відложено. Тепер питання: чи Америка буде собі що робити з опині світа, який є залежний від її кишені?

ЮГОСЛАВСЬКИЙ король Александер має під час своєї гостини в Німеччині стрітнутися в Мюнхені з болгарським королем Борисом. Під час зустрічі оба королі мають обговорити справу зближення між Югославією і Болгарією. Визв Александра до Німеччини політичний світ вважає за свого рода демонстрацію проти Італії, завзятого противника Югославії.

ІРЛАНДСЬКА републиканська партія, якої провідником є де Валера, рішила зложити присягу на вірність королеві, вважаючи таку присягу за звичайну формальність, і взяти участь в нарадах парламенту Вільної Ірландії. Це рішення викликало кризу в правительстві Кострева, бо воно не матиме в парламенті більшості, коли зявляться де Валера зі своїми 50 послами. Не виключено, що Кострев зголюється димісії свого правительства і порадить генеральному губернаторови розв'язати парламент.

НОРВЕЖСЬКИЙ парламент ухвалив протистрайковий закон, на основі якого буде каратися грошевою гривною чи тюремю тих, що будуть примушувати до участі в страйку робітників, які схочуть даліше працювати. Карі підпадають будуть всякі форми натиску, не тільки фізичного а й морального, як бойкот, погрози, оповідування імен тах, що зломлять страйк ітд. Такі самі карі буде влада накладати на власників підприємств за викликування локавтів.

НА ДЖАВІ большевики підготували переворот. Джава — це острів на Тихому Океані, який має 34 мільйони населення і є голандською колонією. Європейського населення в Джаві 200 тисяч. Третій Інтернаціонал вислав на Джаву своїх агітаторів, щоб бунтували місцеве малочисельне населення проти білих плантаторів. Останніми часами голандські влади переловили переселених до Малайї заклик до повстання. Голандська поліція арештувала кількості осіб, серед яких більшість — наслані, чужинні агітатори. До речі кажучи, європейське населення виконало на Джаві велику роботу над культурним і господарським піднесенням країни.

В ДАНЦІГУ відбувся на днях всенімецький конгрес урядовців соціальної промислової контролю. Народи конгресу відкрив місто голова данцігського сенату Ріпе довгою промовою, в якій представив на підставі статистичних даних важкий економічний стан Данцігу. Промовець ствердив, що причиною всіх економічних ускладнень Данцігу є Польща. По словам бесідника, господарське життя Данцігу, що пишало розквітало до війни, змінилось цілковито після 1918 року. Цей стан спричинило не тільки насильне відривання Данцігу від господарського організму Німеччини, але що гірше, довготривала торговельна польсько-німецька війна, протекційна, недоладна та не здорова мятна політика Польщі, некорисні залізничні тарифи ітд. Польща, стараючись зловити перешкодити експортовому та транзитовому рухові Німеччини через Данціг та Польщу, не шкодить цілковито Німеччині, яка має за певнені ринки збуту, але шкодить Данцігові, собі та сараві уздорювання економічних відносин в Європі. Через таку політику Польщі терпить в першу чергу Данціг — через який до війни переходила торговельна дорога на схід Європи. Данцігська німецька преса широко розписується з причини небувалого поступку високого комісара Союзу Народів для Данцігу Фан Гамеля, який віддав польського президента на кораблі „Гінья“ в часі його побуту над т. зв. польським морем. Данцігська преса вважає цей поступок

в комісара провокацією німецького Данцігу, бо поїздка польського президента над німецьке море була нічим иншим як протинімецьким висупом Польщі, який одобрив своєю візитою високий комісар Данцігу. Як зачувати Данціг віднесеться до Союзу Народів з проханням відкликати нетактовного в. комісара з вільного міста.

ВСЯ ЧИНА

Положення на Україні в освітленні Затонського. На засіданні останнього повного Центрального Комітету большевицької партії перший склав звідомлення про положення на Україні Затонський. Московська „Правда“ подає зміст того звідомлення; „За останній рік темп росту партії значно ослабло. Між тими, що виступають з партії, поважний процент кваліфікованих робітників. Поміж потягненими до партійної відповідальності перше місце займають робітники. З 85 найгірших ячійок виключено після слівства около 10% комуністів. Опозиція заворушилася. Вперту роботу ведуть на Україні „найліпші“ опозиціоністи. За рік виключено з партії за опозиційну діяльність 12 людей. Більшість української опозиції це люди, що належали перше до національних партій. Енергійно проведена українізація радянського апарату відбрала у опозиції монополі на українську культуру. Ідеологія опозиції скрпила тепер напади на Ленінські позиції Ц К і догворилися до того, що треба йнакше від Москви і в деяких питаннях солідаризуватися з українськими націоналістами“. Так говорив Затонський — око Москви на Україні, денунціюючи тих з поміж українських большевиків, що не затратили національної совісті.

Катастрофічне положення в крем'янецькому повіті. Жертовно граду впадо в крем'янецькому повіті 2400 господарств. Шкоду обчислюють на 3 1/2 мільйона золотих.

На стару нуту. В Бидлоші відбудеться вневдовзі розправа проти українських студентів Борисевича і Гронського, яким закинується державну зраду, приналежність до терористичної організації і інші страхотливі речі. В Дрогобачі і в околиці переведено арештованих серед української молоді в пошукавці за якоюсь новою „шпінською організацією“.

Міжнародний конгрес виховання відбувся в Льокарно. Взяло в ньому участь понад 1000 вчених і педагогів найкращих народів світа. Провідною ідеєю конгресу нове виховання в дусі замирення народів Тому й на місце конгресу вибрано символічне сьогоня містечко Льокарно.

Есенції до горізон, лінерів і руму до набуття в апіції під „Звіздою“ Перемишль, Франкшканська ч. 2.

НОВИНКИ.

Свято смерті і життя в Китаю. Китайська релігія спирається на вірі в дві сили, в два основні первні — мужеський і жіночий. Первний мужеський утворюється з сонцем, силою добродійною, творчою. Символом первня жіночого є місяць, який мішається з гонієм смерті, що в зимі панує над світом. А все ж мимо цього богиня місяця є у великим пошанівку, бо Китайці вважають цю богиню зла одночасно за опікунку плодючості. А в Китаю ідеалом є численна родина. І до сьогодні в Китаю родина з 8 чи 10 дітей не належить до рідкостей, навіть по великих містах. Тому почитання родини і культ предків творять підставу китайської релігії і свято предків, яке святкують Китайці в осени, є найбільшим святом. В цей день все населення йде на цвинтар, несе предмети, необхідні для складання жертв, паперці і кадиль. Після спалення їх і закінчення складання жертв затинають на травниках тички з червонобілими хоругвами на знак, що виконано вимоги, зв'язані з культом предків. В короткім часі після свята небіжчиків приходить свято життя, злучене з привітанням весни. Через кілька днів панує велика радість і свобода, слуги можуть свободно говорити зі своїми панями, а молоді перебирається в різні двачні строї, хлопці прироблюють собі довгі борода, малюють обличчя і вганяють на ходильниках по місті. Ці хлопці оточують вози, збудовані у формі китайських павільонів чи човнів, запряжені в коні, а найчастіше несені людьми. Вершком свята є виведення страшного, бородатого смока з отвореною пащею. Смока цього несе 8 чи 10 людей, а оточують його студенти, поперебрані за мандаринів і достойних цісаревих. Колись на вид цих строгі мандаринів і цісаревих населення падало на землю, цілували пороги.

Тайна Лібранда. У Франкфурті живе добродій Карло Лібранд, над якого життєписом доляють собі голову. Як молодіше перед війною виїхав він до Англії. Важко сказати, що він робив від тої хвилини. Називав себе письменником і справді видрукував кілька правничих книжок. В Англії вважали його німецьким шпигуном і навіть упевняли, що він має довірчі розмови з кайзером. Після війни він підтримував товариські зв'язки з англійськими офіцерами на окупційній території в Ренції. Лібранд не має означеного підданства і, втративши німецьке, прийняв англійське. В 1922 році Баварія не хотіла його прийняти. Він почав мандрувати в міста в місто. У Франкфурті занедужав. Коли жінка побігла за лікарем, вернувшись не застала його в ліжку, тільки лист в повідомленням, що його пірвали три поліції, записавши що він божевільний. Його наїшли в домі божевільних, куди він утік. Там був він 3 місяці. Медична експертиза признала його здоровим. У день виходу із доми божевільних його арештували як шпигуна. Всі ждуть цікавого процесу. Кажуть, що Лібранд сам не хоче себе боронити, щоб не виявити тайни свого життя. Він має 60 літ.

рилізована. Ужито виключно перерахованої води і найліпших додатків“.

Очі короля посоловили, лице його напушилося і посумніло. Мовчки відвернувся спинкою до цитринного джерела й пішов далі, все в тіні гарних, старих овочевих дерев. Галуззя їх вгиналися під тягарем овочів.

Мимоволі простягнув руку до незвичайного яблука. Однак яблуко висіло за високо. Король станув на пальцях... Яблуко й собі похилилось до нього, нараз здригнулося, якось дивно і впадо, відділене від патичка, в долоню королеви. Трохи короткозорий король не запримітив при сьому, що яблуко було получене з дрогою, який губився десь у листю. Але дещо він таки запримітив, а саме, що яблуко було вже обіране, а навіть зернята вибрано гарненько зі середини.

Король сердито шпурнув яблуком у корчі і пішов далі своєю дорогою. По дорозі мняв у руці нервово свою батистову хусточку, що її найшов у своєму грубому мужицькому сараці, підвів нещасний, сумні очі до неба і — при сьому не хотючи випустив хусточку.

В тій самій хвилі з густого корча показалася рука й покійно по-

дала королеві хусточку. — А маю тебе, драбле! — заревів лютий король, схопивши услужливу руку. — То так він упрямлює самотину королеви!

Витягнув цілком льокаю, що висів на другому кінці руки, крикнув до нього, тупав ногами і вкінці кинувся на мох вдарив у нього люто обома п'ястуками тай аж заходився від нервового плачу.

— Як то: я хочу бути сам один, просто нічого й чути не хочу про вас, а мені навіть і се має бути заборонено! Отже ціле моє життя маю жити в глухих кайданах ще глупішої етики й ніде не можу ратуватися від сих мук! Усюди, куди гляну, обман і облуда, наплечники і шовкового атласу й палиці з рожаного дерева... ні, ні, коли так, то красада така смерть...!

Довкола заплаканого короля збились покійні мовчазні двораки і льокаї.

— ...краса смерті! — скрикнув король, що вже не міг запанувати над своїми змислами — Шойно у філях ріки найду спокій! Тут стоїть Хай ніхто не важиться йти за мною!

І великими кроками побіг до не-далекої ріки.

Та як він скоро не біг — двораки і льокаї бігли ще скорше!

Король прибіг до берега ріки і станув счудований: араз перед собою побачив вигідну пристань із кількома східцями, що вели до води. Те місце було прибране вінками цвітів і прикрашене привітом, а сходи, що вели до води були вложіні дорогим червоним сукном.

Король нахмарив чоло.

— Що се знову має означати? — спитав він строго.

Старший дворецький виступив перед короля.

— Місце гідне для самовбивства найякнішого папа. Ми вельми нещасливі, що неможливо є огріти воду до температури щоденної ранішньої купелі, але то був за короткий час.

Король впав у траву (зрештою то не була ніяка трава, бо як стій підсунули йому справжній, старий перський килим) та плакав тихо і розпучливо. Всі, що стояли доккола, ждали покійно і терпеливо в глибокій мовчанці.

По хвилі король устав, обер-сьлюзи й став помало водити довкола сумно очима:

— А... про мене, зіжте мене зі шкірою й волоссям! — сказав він, піддаючись долі.

Вони повели його дуже владувані назад у замок і — але се не в ніяка казка — коли він не вмер, то ще нині сидить він там.

Де немає границі світа?

Де є границі світа? Тому, що земля є кулею, границі її є всюди й ніде. Вишукаємо собі чотири прикметні оконечні точки, що відграють дуже важку роллю в науці, а саме північний бігун, південний бігун найвищий вершок і найглибше морське дно.

Перенесімся на північний бігун. В квітні 1909 року дійшов до нього близько Американець Пері. Там нагромаджуються великі маси ледау, бо вода творить підложу. Ніякий стабільний ґрунт не оточує точки обороту землі, лише глибоке море. Царить тут холод пересічно 25 степенів Цельзія, який підчас довгих полярних ночей може опастися ще нижше. Куди не глянемо всюди маємо південь перед собою.

Сходу і заходу нема, всі вітри мусять віяти з півдня. Півроку можемо бачити сонце, стількиж не бачимо його. Колиб дійсно була вісь землі і ми найшлися на ній, то минулоби цілих 24 години, заки ми один раз обернулися.

Мандруємо на південний бігун. Подібні відносини як на північному бігуні стрічаємо і на південному.

Норвежець Амундсен і Англієць Скот осягнули се місце в грудні 1911 року і в січні 1912 року при студії 30 степенів. Перед їх очима простягалася широка високорівня, висока на яких 3.000 метрів. Тут є суша, а не вода так як на північному бігуні. Можливий є лише північний напрям, вільно лише північні вітри. Полудне є тоді, коли в півроці сонце стоїть найвище, отже з початком літа.

Тепер спинаємося на найвищий шпиль гори на Ірїсті у горах Гімала. Він високий на 9.000 метрів а лежить більше під географічною шириною Каїра. Сміливі англійські туристи виїхали в 1924 році кругло 8.600 метрів понад урвень моря. Лише невеличкий простір відділював їх від цілі, мабуть поспувався їм був апарат із киснем і вони мусіли згинутися. Зимно виносити там яких

50 степенів, тиснення воздуха на тій висоті рівняється менше-більше двом сьомим тиснення, яке є на землі. Зараз оволоділа би нас там гірська недуга. Колиб із гори могли ми свободно дивитися на всі сторони, то ми могли би при пайгарнійці погоди бачити доккола на 360 кілометрів далеко.

Впливаємо на море, а саме в сьому місці, де воно найглибше. На схід від Філіппинських островів є морська струя. Глибину її зміряв німецький корабель „Планет“ у 1912 році при допомозі олівниці (грузила) Глибина вносить 9.788 метрів. Цілий Мавят Ірїсті можна тут затопити, а ще він лежав би майже 1.000 метрів над поверхнею моря. Температура вносить тут мало що понад 0 степенів. Страшна пітьма, залягає тут морське дно. Тиснення води величезне, майже тисячу разів більше як тиснення воздуха на рівній поверхні. Нас розплескало би там зовсім. Риби добути з тої глибини, тріскають на поверхні моря, бо тоді давить їх зовсім інше тиснення воздуха.

Вибух у фабриці штучних олів. В Маденбурзі з невідомих причин вибухнув у повітря великий магазин італійсько-німецької фабрики штучних олів. Сила вибуху була так сильна, що з сусідніх будівель зірвалися дахи, а внутрішні улагодження знищені. Бетонні стіни форту, в якому був приміщений магазин, знищені. А груб вони були на 1½ метра. Згинула 1 особа, 7 тяжко ранених.

Вовк заїмає на смерть дво-літню дитину. Зі звірця в Мидлтаві, який удержує для своєї приємності Олівер Голтон, втік великий вовк, який біля хати Голтонів кинувся на їх півтретялітнього сина і другу дитину. Нанька відігнала вовка, та вже запізно. Дитина була ажко покусана і мимо лікарської допомоги померла по кількох годинах. Батько, який за хвилину надбіг на поміч, застрелив вовка.

Діють люди. В словацьких горах два денники (Сікорські і Міхалко) і письменник Клепатер забили багату американську емігрантку (Мадярку). Їх всіх трьох зловлено. Зрадила їх шпилька американська, яку найдено в жмутку волосся. Тіло вбитої зіли дикі звіри, залишився кусник шапки з волоссям. Це найшов батько одного зі злочинців. І це підтвердило підозріння про вбивство. В огні питань підчас слідства вбивці призналися до злочину.

Заїр в людськім тілі. В Семіпалатинську на Сибірі відбувається суд над генералом Анненковим, який довгий час вів жестоку боротьбу з большевиками. Цей чоловік дійшов до повного озвірилість. Поборюючи большевиків, вирізав 14.000 людей. Не давно перейшов він китайську границю, хоча не перейти на службу большевиків. Його віддано разом з Денисовим (шеф штабу Анненкової банди) під суд. Просто кров стінається в жилках, читаючи про звірські злочини цього бандита в генеральським мундурі.

Поїзд забиває його — а він живе. Студент Кароль Бартек, переходив через залізничні тори, через котрі що тільки переїхав поїзд ліній Шікаго-Нортвестерн. — Бартек не замітив, що з зривотної сторони наближався поїзд цієї самої лінії, який гнав зі швидкістю 60 миль на годину. В хвили коли Бартек був на середині залізничної дороги, локomotив поїзду вдарив його й відкинула кількакацій метрів поза ліній залізничу. — Машиніст здержав поїзд забрав трупа Бартека (про якого смерть від страшного удару немав найменшого сумніву) й віддав в руки погребника в Расін. Погребник збирався вже запустити в небищника бальзамові плинні (які є страшними отруями), коли нечаяно небищик розкрив очі. Перестрашений погребник заармував сейчас поліцію, почім Бартека забрано до шпиталю, де він по кількох годинах прийшов до повної свідомості. Показалося, що крім сильного потрясення і потовчненія мязів, мнимому небищикові нічого не бракувало. Можете в це невірити, однак се дійсна подія.

Грім вдарив в церкву. В Кучог, Л. Ай, грім вдарив 7. липня у вежу міцевої методиско-епіскопальної церкви, запалив її і дерев'яна будівля зовсім згоріла. Заподіяна шкода виносить 35.000 доларів. Церква, разом зі своїми урядженням, новий орган вартості 10.000 дол., була обезпечена на 19.000 дол.

Конгрес людей що очікують кінця світа. В Парижі зібралися цікавий конгрес. А саме зібралися там на нараду адвентисти з північної Франції. Голова цього конгресу заявив, що його одновірці є свято переконані, що бурі, які навістять світ, землетруси, вулкани, політичні невгоди — все це позначки, що зближається кінець світа. Тому вони — адвентисти зібралися на нараду в справі приготування на цей хвилю. А вони вірять, що ця хвиля недалеко, що ще перед кінцем половини цього століття з'явиться Ісус Христос в товаристві ангелів. І тоді згідно з пророцтвом Апокаліпси праведники вийдуть до раю, а земля переміниться в планету ідеальної досконалості. Адвентисти, які визнають науку баптистичного проповідника Вільгельма Міллера, який 1831 р. утворив нову секту, не кидають своїх вірувань, хоча проповіданий ними від століт все новий речинець кінця світа — несповнюється, вічно відкладається.

Ванятайте про „Рідну Школу“.

Хотів застріляти оленя, а забив шафера. Сталося таке в Загір'ю коло Торуня. Підстаршина — летун Прачик пішов з шавром на полювання. Шавер — лісничий в лісі побачив здалека, що щось поведе між корчами. Думає, що це олень, стрілив і забив Прачика на місці.

Львів в непорозумінні з параграфами. Львів має тепер населення 237.350. Протягом трьох місяців поліція списала 2633 протоколів, тобто стільки людей попало в непорозуміння з законами. Цікаво, скільки було „непорозумінь“ політичних? За цей час що стодвадцяти мешканець Львова попадав в політичний розріз з владою.

Жінки й мушкетери в новітнім світі. Англіський уряд оповіст надзвичайно цікаву нову статистику (рахунок) злочинів. Та статистика виказує, що хоч жінчини розвиваються скорше ніж мушкетери, то мушкетери стають злочинцями у вчаснішім віці, ніж жінки. І так на 46.807 осіб засуджених за злочин протягом одного року, було не менше як 10.685 мушкетерів у розмірно молодім віці, між 21 і 30 роком життя. Цікаво, що злочинність у жінок починає брати верх у віці яких 10 літ пізнішим, ніж у мушкетерів. Учені припускають, що причина того дивного факту буде правдоподібно в тім, що жінка до 30. літ життя уважає слушно своїм головним завданням вийти за між. І тою до того часу держиться морально як найвище. Коли ж заведуть її надії на чоловіка, тоді легше сходить зі стежки права чи то з біди, чи то з бажання авантюри (руху, пригод). У мушкетерів інакше: у них власне молодий вік є вік насильства й авантюри. 2.000 вільних і т. и. насильств доконали мушкетери у віці між 16 і 30 роком життя, а тільки 22 таких насильств злочинців було, в котрих участь взяли жінки (як помічниця). І все те були жінки старші, одна учасниця влому мала навіть поверх 50 літ, отож зачала шестий хрестик життя. З того виходить, що безпечніше є мати до діла з молодією жінкою ніж зі старою. І ще одну цікаву річ ствердила нова статистика Звичайно думають, що фальшивництво сезлочин: переважно старших людей. Тимчасом є якраз навпаки, зовсім подібно як мається річ також з укривачами крадених річей. Тих злочинців доконують переважно молоді люди. За таке укривачство було в Англії протягом року покараних всего на всего 9. осіб понад 60 літ життя, а 138 осіб між 21 і 30 роком. А за фальшовання були покарані навіть 4 хлопці нище 21 літ. Таксамо цікава річ те, що жінки розмірно більше додержують записаного слова, ніж мушкетери. І так між 21 особами караними за зломання присяги було тільки 8 жінок а 13 мушкетерів.

Та найцікавіше мабуть те, що аж 164 жінок покарано за жорстокість супроти дітей, а тільки три жінки покарано за жорстокість супроти звірат.

Помаранчі. „Журнал оф дї Америкен Медікал Асс.“ пише, що досвіди переведені з дітьми по школах показують, що діти, яким дається неціджений помаранчевий сок дуже гарно розвиваються. В тім соку є такі вітаміни, що скріпляють організм проти сухіт, проти англійської хвороби і інших хоріб.

З американських несподіванок танець бурмістром. В Greenwіch в Зединених Державах відбувалися вибори бурмістра. Було трьох кандидатів: визначний учений, знаменитий актор і танецьник. Громадяне міста горді на свого вченого, що написав багато історичних творів, тішаться славою актора, але бурмістром вибрали гарненьку танецьника 19-літню дівчину. Коли після вибору молоденького бурмістра засипано питаннями про програму діяльності, панна Кортес (так вона називається) у відповідь відтанцювала модний танець, після чого занесено її на руках до ратуша.

Деморалізація в большевицькому царстві. В Ульяновську відбувся процес проти 10-ти малолітніх комсомолців, що насилували 19-ті літню дівчину, Клошевну. Насилували її в приваті багатого мешканця села, які спокійно придивлялися злочини опришки. Що більше! Описі не хотіли видати проступників.

Веселий мушкетер. Між товаришами. — Ти куди так спішиш? — До товариша Крутого. У його, бач, згинула конячка, та несучи віночок, тай якийсь прощальне слово треба сказати, бо-ж то і я цею покійницею конячкою нераз возився. — Та що ти з глумів збився? Конячка вінок і прощальне слово? — У нас, товаришу, у комуністичній партії все одно, чи товариш конячка, чи товариш Іван або Степан. Покійників хоронимо однаково, з вінками і прощальним словом.

Надіслане. За надіслане Редакція не відповідає

Огидне вбивство. В Звиняччї коло Чорткова 1. серпня задушено підчас сну Йосифа Василюка, який недавно вернув з Америки. Описля задушеного повішено в stodoli. Жінка Василюка та її любовник Іван Шкільник частинно призналися до злочину. Обоє вони арештовані.

Хитро придумав та надіслав титну в гості. Авраам Рамник в Отверка дістав з Америки 3 тисячі доларів. Де сховати гроші? Придумав хитрий спосіб: купив великий образ і сховав за нього. Та ось до Рамника приїхала в гості тітка Лая Полякова. Її образ дуже не подобався, бо представляв нагу жінку. Тому зняла образ, подерла і викинула на смітник. Вернувши до мів, кинувся Рамник шукати на смітнику доларів, та з ними слідзастиг.

Як пан граф забавлявся... У Варшаві поліцаї найшли на вулиці роздягненого чоловіка, що спав собі твердим сном. Взяли його до комісаріату, однак годі було добути, спав ще 8 годин. Пробудившись, розповів цікаві речі. Перше всього хто він? Граф Аполінарій Якса — Зюлковскі, власник дібр з Люблинщини. Приїхав до Варшави в справах господарських. Стрінув якусь дівчину, що „Казею“ називалася, забавлявся з нею. Останнє, що тямить, як підпийтий сів за Казею до самоходу. Пропали йому: 900 зол., золотий годинник і перстень, ну — і убрання крім камішеля. Гарно пан граф забавився, певно пані графиня втішиться, бо про її чоловіка тепер газети пишуть.

Провокаторка. В Москві розстріляно угорську жидівочку Ірму Мендель, яка приїхала до Москви, щоб записатися на агітаторські курси на університеті. Мендель належала до комуністичної партії, довідувалася про ріжні тайни і про все доносила угорськом правительству. Про це довідалися большевики і розстріляли її

Грім вдарив у відділ військ. Оповіді над Хшановом шаліла пополудне буря. Саме в той час машерував з Тарнова батальон війська з повним воєнним ввекіпуванням на прави. Батальон вийшов в ліс, коли вдарило кілька громів і один трафив в машеручий відділ. Кількадесят людей впало, решта кинула кріси і втікла в ліс. Зорганізовано зразу поміч, відкинуто кріси, наладовані електричні, відкинуто теж шоломи. З вавших жовнірів 30 легко ранених, 15 тяжко. Годі було з міста дістати зразу лікаря, бо телефонічні отримання буря первала. Шойно пізніше з'явився цивільний лікар з Хшанова.

Большевицька облура. Одним з найбільш голосних большевицьких ватажків був Крассін (родовитий Москаль, більшість большевицьких проводирів — Жида). Крассін помер на становищі большевицького посла в Лондоні, залишаючи жінку по заграничних банках великанський масток в сумі 60 мільонів рублів золотом. Родина Крассін не вернула до Росії, тільки живе собі дуже вигідно у Франції. Газети подають, що одна з дочок Крассина вийшла тепер заміж за французького князя. Так то воно. Представник „робіничо-селянської влади“ збив собі на большевицькі поважний масток і улюблював не в банках Радянського Союзу, тільки зовсім так само, як поміщики „во время оно“ — в заграничних банках.

Задусив жінку. В Ірі Па (в Америці) поліція арештувала Івана Войнарського, який задусив свою 45-літню жінку Стефанію. Він задусив її після дощової суперечки, а відтак пік за місто і хотів повіситися. Та його ще в поруприловлено. Жертва злочину була матірлю чотирох малолітніх дітей.

Веселий мушкетер.

Між товаришами. — Ти куди так спішиш? — До товариша Крутого. У його, бач, згинула конячка, та несучи віночок, тай якийсь прощальне слово треба сказати, бо-ж то і я цею покійницею конячкою нераз возився. — Та що ти з глумів збився? Конячка вінок і прощальне слово? — У нас, товаришу, у комуністичній партії все одно, чи товариш конячка, чи товариш Іван або Степан. Покійників хоронимо однаково, з вінками і прощальним словом.

Переборщав. Ідуть залізницею два фермери і бесідуєть про господарство. Один з них говорить: — У мене є ялівочка, вже її три роки, телятка ще не мала, але доїться давно. — Е, це ще нічого — каже бундючно другий. — У мене є кілька коров, що ані їх мами, ані їх бабки ніколи телят не мали, а доїться прекрасно.

Привітала. Повернув муж з далекої подорожі в часі тугої зими, тай жіночка його витас: — Ой мій дороженький, не повіриш, як я журилася тобою, що ти в дорозі у таку лють, а ще як прочитала у газеті, що позавчора замерзло у залізниці пару штук худоби...

Також система. — Хочу купити револьвер. — А якої системи бажаєте револьвер? — Та такої... на шість сіб...

Дідачка до огородинка. — Я дуже дивуюся, Андрію, чому ви не женитесь. Прецінь перший огородинка на світі наш праотець Адам мав жінку. — Та воно правда! Але через жінку стратив добре місце...

Помалував. Між розбизаками, які чатують на-якогось богача, один говорить: — Ти казав, що той богач з гіршими буде суди переїжджати о десяти годині... Так мало бути — відзивався другий — о ось вже пів до дванадцяті, а його нема. Я боюсь, щоб йому, хорони Господи, що злого не приключилось.

Новочасний Соломон. Івась школяр читає вдома біблію на голос у цьому місці, де сказано: — Соломон мав 900 жінок і триста наложниць... Жінка звертається зі злосним усміхом до мужа й каже: — А з тебе, нездаро, ніколи Соломон не буде...

Нові книжки. Автори, бажаючи, щоб їх твори були на цім місці оцінені, мусять прислати два примірники книжки.

Беліс — Праці професорів Православного Богословського Відділу Варшавського Університету, книга I. Варшава 1926, стор. 128.8. — В цьому науковому журналі православної теології поміщують свої праці з Українців Проф. Огієнко і В. Заїкин, а з Росіян Арсенієв і православний митрополит Діонісій. На вступі поміщена стаття Діонісія в російській мові на чисто церковну тему, неїкава й майже реферуючого характеру. Небагато нового приносить теж російська стаття Арсенієва про філософічний ідеалізм старовинної Греції. Однока українська стаття це розвідка Проф. Огієнка про укр. вимову богослужбового тексту в 17 віці. Досить цікава стаття В. Заїкина про початки християнства в Східній Європі (в польській мові). Відділ рецензій доволі бідний, усе тут реферує Проф. Заїкин. — Загальне враження журналу слабе, а найбільш прикро вражає непотрібна трохи довжина журналу, що повинен бути чисто український. — Е. Грицак.

Український інвалід, неперіодичний орган українських інвалідів на еміграції, рік III. ч. 4. — Останнє число У. І. присвячене святкуванню пам'яті роковин смерті С. Петлюри, далше слідує звіт із праці Спілки Укр. Інвалідів і ріжні інформації про справи інвалідів. Вражає брак вісток про буденне й духове життя інвалідів, їх заняття й змагання. — Е. Г.

Надіслане. За надіслане Редакція не відповідає

Семінаристка пошукує лекції на селі, знає музику і шить. С. Мазурова, Сянок, ул. Замкова ч. 176 (для семінаристки).

Абсолютні гімни. довголітній інструктор шукає лекції на селі, на цілий рік. Зголошення до Адм. „Укр. Голосу“.

Студенти знайдуть помешкання, удержання і опіку. Перемишль, Дворського 31. Мазурка.

Великий ілюстрований український національний календар на рік 1928

під редакцією: М. СТРУТИНСЬКОГО (ВИДАННЯ „УКРАЇНСЬКОГО ГОЛОСУ“)

вже друкується і в перших днях вересня з'явиться на книгарських полицях.

Наш календар присвячений всеціло питанням національної політики.

В календарі будуть поміщені М. И. ОТСІ ТВОРИ І СТАТТІ:

ПРОФ. М. ГРУШЕВСКИЙ про напрямні української політики. ЯРОСЛАВ КУЧЕНСКИЙ: Вже свитає.

ФАГЕ: Батьківщина. ДР. ІВАН ГИЖА: По шляху до самостійності і соборності. І. КЕДРИН: Берестейський мир.

В. ЦЕЛЕВИЧ: Національний принцип і його вплив на творення держав.

ДМИТРО ПАЛІВ: Перший листопад. М. СТРУТИНСКИЙ: Українське Національно-Демократичне Об'єднання як передумовний етап в політичному житті зах. укр. земель.

О.Л. ЧЕРКАВСЬКИЙ: Українське Національно-Демократичне Об'єднання, його програма і тактика.

ВАСИЛЬ МУДРИЙ: Наше відношення до Рад. України.

Д. ДОНЦОВ: На перехрестях стежках (До літературної кризи на Великій Україні).

О. ДР. Г. КОСТЕЛЬНИК: Церква в українському народі.

М. С-ка: Жіночтво в суспільному житті.

ДР. В. ПУРАТ: Не маємо національного гімну.

В. ПАНЕЙКО: Як визволилася Альзасія.

М. СТРУТИНСКИЙ: „Ой та зажурились Стрілі Січові“.

ДР. ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ: Перед вибухом (Уривок зі спогадів про рік 1918).

ДР. ІВАН НІМЧУК: Патріарх віденських каварників (Ф. Кульчацький).

ДР. І. НІМЧУК: Будуймо тривалі пам'ятники.

ПОСЛІ С. В. ЛЮБАРСЬКИЙ: З історії кріпацтва на Холмщині.

ПРО МИКОЛУ МІХНОВСЬКОГО.

ІНЖ. М. ТВОРИДЛО: Як ми відбудували наше село? П'ять літ зорганізованої праці.

ГАЛАКТИОН ЧІПКА: Відгуки дня (7 оповідань).

Г. ЮРИСІЧ: 1. травня 1919 р. в Києві. Думо скорбна моя... Мій рідний краю...

В. ПУРАТ: Похід на Жовті Води. Ісус.

Хто знаєби, де є Осип Оробко, котрий служив в 1919 році в Заліщиках при граничній сторожі, потім прилучився до Козаків „Запорожської Січі“, з котрими виїхав з Заліщик до Чорткова в маю 1919 року. Від того часу не давав про себе жадної вістки. Його товариші з „Запорожської Січі“: Свирид Калимендіп, Хведір Кіктенко, Сидір Третяк Іван Шаповал і Гриць Тонколіженко. Хтоби з них жив і взагалі хто-би знав, де він є, живий чи убитий, прошу ласкаво повідомити, на адрес: Михайло Оробко, в Куляківцях п. Заліщики. Часописи з Великої України прошу о передрук.

Др. Михайло Коє лікар очей (окуліст) ординує в Перемишлі, вул. Міцкевича 11. (в поштовім будинку).

Др. Іванна Вітошинська ординує в диточіх і внутрішніх недугах в Перемишлі, вул. Миколая 6 (бічна Чарнецького).

Др. Прийма Остап виїхав на літний відпочинок.

Домагайтесь найдобріших паперців до курення „Калина“ з фабрики кооперативи „Будучність“ в Тернополі.

Ліло-Воракс вибілює церу, змякшує воду. Ціна за пак. 50 сот.

Пух пудер до волосся, відтовщує волосся, хоронить перед зміною краски. Ціна за пак. 60 сот.

Skalin до волосся, усуває лущення і хоронить перед випаданням. Ціна за фляш. 1 зол. 30 сот.

Головний склад: В. І. МУШИНСЬКИЙ, Перемиль, Галичина.

Аптика і Дрогерія під „Звіздою“ істнуюча від 50 літ

в Перемишлі, ул. Францішканська ч. 24 (біля вежі)

порукає всякі аптичні ліки і всі артикули входячі в круг дрогерії.

Жадайте і уживайте одинокі найліпшу і своєрідну пасту до обуви **ЕЛЕГАНТ**

О. Левицької і Ски. Львів, Кордецького 51.

Жадайте у всіх кооперативах і крамницях **„МУТА“** мило одинокої укр. кооперативної фабрики ЦЕНТРОСОЮЗ

Новина! Появилася нова і дуже цінна книжка б. доцента Кам'янецького Укр. Держ. Університету **Х. ЛЕБІДЬ ЮРЧИКА**

Бюджетове право з додатком: перший державний бюджет України на 1918 рік і пояснення найважливіших позицій бюджету **Ціна 7 зл.**

Висилає за надісланням грошей: **Х. Лебідь-Юрчик** Перемишль, вул. Грунвальдська ч. 67.

Замовляти теж через книгарні!

Ігрома мігдаловий гріск до миття лиця, усуває товщ, вибілює і хоронить від угрів. Ціна за пак. 65 сот.

Крем янголіновий необхідний середник до береження цери. Ціна за слок 1 зол. 25 сот.

Мой — ідеальний середник проти нагнітків і згубної шкіри. Ціна за пуд. 1 зол.